

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Rodes

Enguany els Reixos d'Orient han estat generosos a Ponent en rodes: de bicis, patinets i altres artefactes més o menys infantívols. Dies abans de la cavalcada reial, l'alcalde Larrosa anunciava, feliç, que Lleida ja compta amb 40 quilòmetres, 40, de carril-bici. De nord a sud, d'est a oest de la megalòpolis. És l'esclat de la Revolució Verda, en paraules de l'accidental Paer en Cap. ¿Esdevé un nostàlgic retorn al jardí edènic d'Adam, Eva i la serp? ¡Déu, com m'agradaria creure-m'ho! Però no combrego amb rodes de molí. Entre el munt de vehicles a motor, híbrids o elèctrics i els de tracció bípeda animal que pul·lulen a tort i a dret per les voreres i calçades, resulta desassossegant i cru que els vianants, aquells que encara anem a peu pels carrers, avingudes i places, no deixem de ser els postmoderns parries de la ciutat. Som les víctimes propiciatòries, els sospitosos habituals de les ordenances municipals. De fet, els caminants urbans estem encerclats per l'allau de rodes que envaeixen l'espai públic. Així, a l'artritis crònica pròpia d'una edat, o de dues, cal afegir-hi la torticoli galopant de tant mirar a un costat i a l'altre, qual pingüí acollonit, abans d'aventurar-te per la vorera. Posats a naturals, proposo a l'ecològic alcalde Larrosa una opció del tot pedestre: reconverteixi Lleida Capital de la Terra Ferma, en ciutat exclusivament reservada a vianants. Segur que el votarem. Rodes?